

การเขียนและเผยแพร่บทความวิจัย

บทความวิจัยจัดเป็นเอกสารทางวิชาการประเภทเดียวกับรายงานการวิจัย (Research report) กล่าวคือ มีสาระและรูปแบบการนำเสนอที่คล้ายคลึงกัน แต่มีลักษณะต่างกันในสำคัญ 3 ประการ คือ บทความวิจัยเป็นเอกสารทางวิชาการที่นักวิจัยเขียนขึ้นในรูปแบบบทความวิชาการ เพื่อนำเสนอข้อค้นพบเชิงประจักษ์และหรือนวัตกรรมที่เป็นผลงาน ผ่านสื่อประเภทต่างๆ รวมทั้งการเผยแพร่ในที่ประชุมวิชาการ เนื่องจากวารสารมีจำนวนหน้าที่จำกัด และการประชุมมีเวลาจำกัด บทความวิจัยจึงมีความยาวจำกัด มีจำนวนหน้าน้อยกว่ารายงานการวิจัย

บทความวิจัยเป็นเอกสารทางวิชาการที่ทันสมัย ทันเหตุการณ์มากกว่ารายงานการวิจัย เพราะในระหว่างการดำเนินการวิจัย นักวิจัยอาจตัดตอนผลการวิจัยนาร่องหรือผลงานวิจัยบางส่วนนำเสนอเป็นบทความวิจัยเพื่อเผยแพร่หรือตรวจสอบความคิดได้ บทความวิจัยจึงอาจเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการวิจัยที่นักวิจัยนำเสนอก่อนรายงานการวิจัย และเป็นสารสนเทศที่ทันเหตุการณ์มากกว่ารายงานการวิจัยที่มีการเผยแพร่เมื่อเสร็จสิ้นโครงการวิจัย

คุณภาพของบทความวิจัยค่อนข้างเป็นมาตรฐานมากกว่ารายงานการวิจัยโดยทั่วไป เพราะต้องผ่านการตรวจสอบเนื้อหาสาระและรูปแบบให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานของวารสารหรือคณะกรรมการจัดประชุมสำหรับเนื้อหาความรู้ที่นำมาเขียนบทความวิจัย จะมีลักษณะของการเขียนบทความอยู่ 2 รูปแบบคือ บทความที่เขียนขึ้น ก่อนเริ่มต้นการทำวิจัย หรือยังอยู่ระหว่างการทำวิจัย บทความที่เขียนขึ้น หลังจากทำวิจัยเสร็จแล้ว การตีพิมพ์บทความวิชาการ จะต้องคัดเลือกวารสารที่เหมาะสมเรื่องและสาขาวิชาที่วารสารนั้นถนัด

ส่วนประกอบของบทความวิจัยประกอบด้วย

- ชื่อเรื่อง
- ชื่อผู้แต่ง
- บทคัดย่อ (abstract) ประกอบด้วยบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- คำสำคัญ
- บทนำ หรือ กล่าวนำ (introduction)
- วิธีการศึกษา
- ผลการศึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- อภิปรายผล
- บทสรุป และข้อเสนอแนะ (conclusion)
- ส่วนอ้างอิง/ภาคผนวก

เทคนิคการเขียนบทความวิจัย

1. บทคัดย่อ เป็นเนื้อหาสาระส่วนที่นำเสนอวัตถุประสงค์การวิจัย วิธีการวิจัย และผลการวิจัย โดยสรุป (รวมทั้งข้อเสนอแนะในการวิจัย) เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพรวมงานวิจัยทั้ง ฉบับ เป็นข้อความที่มีค่าสำคัญทั้งหมดในบทความวิจัยและเป็นข้อความสั้น กระชับรัดกุมไม่เยิ่นเย้อ มักมีการกำหนดความยาวของบทคัดย่อ (ภาษาไทยมักกำหนดเป็นจำนวนบรรทัด ขณะที่ภาษาอังกฤษมักกำหนดเป็นจำนวนคำ และมักกำหนดให้มีคำสำคัญ (Keywords) ไว้ด้วย

2. ส่วนนำ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 4 ส่วน

2.1 ส่วนแรก เป็นการบรรยายให้ผู้อ่านได้ทราบว่าบทความวิจัยนี้พัฒนามาจากผลงานวิจัยที่มีมาก่อนหน้านี้อย่างไรบ้างและนำมาสรุปหาวิจัยอย่างไร (ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย)

2.2 ส่วนที่สอง กล่าวถึงปัญหาวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย

2.3 ส่วนที่สาม คือ รายงานเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเฉพาะส่วนที่เป็นทฤษฎีและงานวิจัยที่สำคัญที่นำไปสู่การสร้างกรอบแนวคิดสำหรับการวิจัย รวมทั้ง สมมติฐานการวิจัย

2.4 ส่วนที่สี่ เป็นรายงานระบุเหตุผลพร้อมเอกสารอ้างอิงในการเลือกวิธีดำเนินการวิจัยที่ใช้ในบทความวิจัยนี้เพื่อเตรียมผู้อ่านให้สามารถเชื่อมโยงความคิดกันเนื้อหาสาระในส่วนต่อไป

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล คือส่วนสำหรับบรรยายว่าจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างไร และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลพร้อมทั้ง การตีความ มีการนำเสนอตารางและภาพประกอบเท่าที่จำเป็น ผลการวิเคราะห์ที่สำคัญในตารางหรือภาพประกอบต้องมีการบรรยายในส่วนที่เป็นข้อความด้วย มิใช่การเสนอตารางหรือรูปโดยไม่มีการบรรยาย

4. การอภิปราย/การสรุปผล เป็นการบรรยายสรุปข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัย ประกอบการอธิบายว่า ข้อค้นพบมีความขัดแย้ง/สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยและผลงานวิจัยในอดีตอย่างไร พร้อมทั้ง เหตุผลที่เป็นเช่นนั้น

5. การอภิปรายข้อจำกัด/ข้อบกพร่อง ข้อดีเด่น ซึ่งนำไปสู่ข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติและข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

6. ส่วนอ้างอิง/ภาคผนวก ส่วนอ้างอิง ประกอบด้วยบรรณานุกรม และเชิงอรรถ ส่วนที่เป็นภาคผนวก ส่วนที่ผู้วิจัยนำเสนอสาระที่ผู้อ่านควรได้รับรู้เพิ่มเติมนอกเหนือจากที่นำเสนอในบทความ เช่น ตัวอย่างเครื่องมือวิจัย เป็นต้น

บทความวิจัยจำนวนมากถูกปฏิเสธมีเหตุผลสำคัญมาจากขาด Argument หรือ ไม่ได้เขียนเน้นให้เห็นอย่างชัดเจนไว้ตั้งแต่ต้น การที่ไม่มี argument บทความจะถูกพิจารณาเป็นงานประเภท not original, not significant, disorganized หลังจากที่สร้าง argument เราจะต้องเขียนบทความตามที่เราสร้างขึ้น ต้องจำไว้ว่า “argument drive article not data drive article, organizing your article around your argument.”

Argument คือ วาทกรรม (discourse) ที่เขียนขึ้น เพื่อต้องการเสนอความคิดให้เกิดข้อสงสัย และ นำเสนอข้อมูลเพื่อแก้ข้อสงสัยนั้นคือ ความพยายามที่จะชักชวนให้ผู้อ่านเชื่อในบางสิ่งบางอย่าง ที่มีความสำคัญ สมมุติฐานก็จะอยู่ในฐานะที่เป็นส่วนของ argument ด้วย argument จะมีองค์ประกอบ อย่างน้อยอยู่ 2 ส่วนคือ a claim and evidence for the claim สิ่งที่ย้ำขึ้น และข้อมูลที่สนับสนุน หรือที่ เรียกว่าสิ่งที่มาพิสูจน์การสร้าง argument ต้องมาจากการสำรวจความรู้ที่ดีพอ ดังนั้นวิธีการเขียนคือ การเขียนมักจะเป็นว่างานวิจัยชิ้นนี้ต้องการโต้แย้ง หรือต้องการจะสร้างข้อถกเถียงในประเด็น (In this article, I argue that...) นอกจากนี้ต้องแสดงหลักฐาน (evidence) ตามที่เราสร้างข้อโต้แย้ง หรือข้อ ถกเถียงที่สร้างขึ้น ด้วย

การเขียนบทความวิจัย มีแนวทางดังนี้

1. จะต้องเป็นบทความที่สรุปหรือนำงานวิจัยมาเขียนใหม่ และผู้เขียนต้องมีความเข้าใจ กระจ่างแจ้งในรายงานการวิจัยที่จะนำมาเขียน
2. เริ่มต้นจากการทำโครงร่าง การจัดลำดับความคิด การเรียบเรียงเนื้อหาสาระ เขียนเป็นฉบับ ร่าง จากนั้นทิ้ง ไว้ 1-2 สัปดาห์ จึงนำมาอ่านเพื่อปรับปรุงทบทวนและภาษา ตลอดจนแบบการเขียนให้ ถูกต้องตามแบบของบทความวิจัย การใช้ภาษาทางการที่เป็นมาตรฐาน มีความเหมาะสมกับผู้อ่านที่ เป็นนักวิชาการ และใช้ภาษาถูกต้องตามหลักภาษา
3. ต้องมี major argument ที่ชัดเจนโดยนำประเด็นที่เด่นที่สุดในงานวิจัยมาเขียนเพียง 1 หรือ 2 ประเด็น ดังนั้น จะต้องปรับชื่อเรื่องและเนื้อหาให้มีความสอดคล้องกับบทความที่เขียนขึ้น ใหม่ขณะที่ เนื้อหาในบทความต้องมีความสมบูรณ์ในแบบมาตรฐานของงานวิชาการ การนำเสนอเนื้อหา ควร นำเสนอสาระสำคัญของงานวิจัยอย่างตรงไปตรงมา ชัดเจน ถูกต้องและสมบูรณ์จนผู้อ่านสามารถทำ วิจัยในลักษณะเดียวกันได้
4. บทความวิจัยไม่ใช่สรุปของงานวิจัย การเขียนจะต้องกะทัดรัด ตรงประเด็น บอกกระบวนการ มีสาระที่ชัดเจน มีระบบอ้างอิงที่ถูกต้อง ให้ข้อมูลตามหลักวิชาที่ถูกต้อง
5. การลำดับเนื้อหาควรเป็นไปตามหลักการวิจัย มีความต่อเนื่องตั้ง แต่ต้นไปจนถึงการสรุป และอภิปรายผลการวิจัย แต่ละย่อหน้ามีประโยคสำคัญ และมีความเชื่อมโยงถึงกัน การใช้คำศัพท์ ควร ใช้คำศัพท์ที่มีการบัญญัติศัพท์เป็นทางการหรือคำศัพท์ที่ได้รับการรับรองใช้กันแพร่หลาย ถ้าเป็น คำศัพท์ใหม่จากภาษาต่างประเทศควรมีวงเล็บกำกับ หรือมีเชิงอรรถอธิบายความหมาย เมื่อเลือกใช้ คำศัพท์ใดควรใช้คำนั้นตลอดบทความวิจัย
6. การเขียนประโยค ควรเป็นประโยคสมบูรณ์ และพยายามใช้ประโยคสั้น หลีกเลียงประโยค ซ้อน ควรระมัดระวังเครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้องทุกประโยค

การเผยแพร่ และการเลือกวารสารเพื่อตีพิมพ์ ที่เหมาะสมสำหรับสาขาวิชา

วารสารที่ตีพิมพ์บทความวิชาการแบ่งเป็น 2 ประเภทคือตีพิมพ์บทความทางด้านสาขาความรู้ใหญ่ เช่น วารสารทางสังคมศาสตร์ วารสารธรรมศาสตร์ วารสารศิลปากร วารสารร่วมพฤษ และสาขาความรู้เฉพาะ เช่น วารสารเศรษฐศาสตร์ วารสารกฎหมาย วารสารประวัติศาสตร์ เป็นต้น การส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ต้องเลือกวารสารที่มีค่า impact factor และถูกนำไปใช้อ้างอิง (citation) สูงๆ บทความวิชาการ หรือ บทความวิจัยที่จะถูกนำไปตีพิมพ์ในวารสารวิชาการจะต้องผ่านกระบวนการ 2 ขั้นตอน คือ

1. บรรณาธิการ(editor) หรือกองบรรณาธิการคือ บุคคลที่จะทำหน้าที่พิจารณาเบื้องต้น ซึ่งเป็นการพิจารณาภายนอก โดยดูที่บริบท (context) ของบทความ เช่น ความทันสมัย การนำไปใช้ประโยชน์วงกว้าง รูปแบบการเขียน การอ้างอิง

2. peer reviewer เป็นผู้เชี่ยวชาญและมีความรู้เฉพาะสาขาที่กองบรรณาธิการ คัดเลือกขึ้นมา ทำหน้าที่พิจารณาทั้ง หมุด ซึ่งจะต้องมีอย่างน้อย 2 คน ในขั้นตอนนี้จะเน้นที่เนื้อหา ความถูกต้องตามหลักวิชาการในสาขา

เมื่อบรรณาธิการของวารสารฉบับนั้นได้รับบทความที่ผู้เขียนส่งไปให้แล้ว และคณะกรรมการซึ่งเชี่ยวชาญในเรื่องที่ผู้เขียนแต่ละคนส่งมาพิจารณา หลังจากพิจารณาแล้วจะแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้เขียนทราบ ซึ่งคำตอบที่อาจจะได้รับจะมี 3 รูปแบบคือ

1. บทความไม่ผ่านการพิจารณาลงในวารสาร ในกรณีที่บทความที่ไม่ผ่านการพิจารณาเลยจะถูกส่งกลับคืนไปให้หรือไม่คืนก็ได้ เหตุผลที่ไม่ผ่านนั้นอาจจะเป็นว่าเนื้อหาไม่เหมาะสมกับผู้อ่านวารสารฉบับนั้นอาจจะเป็นเนื้อหาที่เคยลงในวารสารแล้ว หรือเนื้อหาล้าสมัยไม่น่าสนใจ หรืออาจจะเป็นบทความที่เหมาะสมจะเป็นตำราเรียนมากกว่าเพราะเนื้อหายาวมาก หรืออาจจะเป็นบทความที่ไม่มีใครในกองบรรณาธิการวารสารฉบับนั้นอ่านเข้าใจเลย

2. บทความผ่านการพิจารณาให้ลงในวารสาร แต่ให้ปรับปรุงแก้ไข เนื่องจากบางบทความอาจจะดีมากแต่ยังคงมีบางส่วนที่ยังไม่เหมาะสม เช่น อาจจะมีจุดบกพร่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ผู้เขียนอาจจะมองข้ามไป หรือคุ้นเคยกับปัญหานั้นมากเกินไป แต่กองบรรณาธิการคาดว่าผู้อ่านคงอยากจะทำทราบ หรืออาจจะมีบางข้อความไม่ชัดเจนพอ ในกรณีนี้กองบรรณาธิการอาจจะขอให้ผู้เขียนปรับแก้บางข้อความ หรือให้เพิ่มเติมบางส่วน เพื่อให้แน่ใจว่าบทความของคุณจะเป็นประโยชน์กับผู้อ่านของเขามากยิ่งขึ้น

3. บทความผ่านการพิจารณาให้ลงในวารสาร ถ้าบทความของผ่านการพิจารณา จะแจ้งให้ผู้เขียนทราบ และอาจกำหนดให้ด้วยว่าจะนำลงในฉบับไหน หรือเดือนไหน อย่างไรก็ตาม แม้บทความของคุณจะสมบูรณ์พอสมควร กองบรรณาธิการอาจขอสิทธิในการตั้ง หรือตัดแปลงชื่อบทความให้หน้าอ่านขึ้น หรืออาจจะเพิ่มเติมข้อความสั้น ๆ ไปเลยได้ชื่อ

บทความ หรือแก้ไขสำนวนบางส่วนให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา หรือเพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น บางที่ถ้าบทความยาวมากเขาอาจจะแบ่งออกเป็นตอนๆ ตามความเหมาะสม

หลังจากที่บทความนั้นได้รับการตีพิมพ์แล้ว กองบรรณาธิการมักจะไม่ส่งต้นฉบับกลับคืนมาให้ เพราะความไม่สะดวกหลายประการ แต่จะส่งวารสารฉบับที่นำลงแล้วนั้นมาให้ผู้เขียนแทน และอาจมีค่าสมนาคุณมาให้ด้วยทางธนาณัติ ซึ่งมูลค่าจะมากหรือน้อยแล้วแต่กิจการของวารสารนั้นๆ

เกณฑ์มาตรฐานของวารสารระดับนานาชาติ

1. บทความในวารสารต้องตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษทั้ง หหมด
2. กองบรรณาธิการวารสารต้องมีผู้ที่มีทรงคุณวุฒิจากภายนอกประเทศไม่น้อยกว่า 25%
3. ต้องมีบทความที่ผู้เขียนมาจากภายนอกประเทศไม่น้อยกว่า 25% ของจำนวนบทความทั้ง

หมด

4. บทความในวารสารวิชาการ ต้องมีผู้ประเมินจากภายนอกประเทศ
5. ไม่น้อยกว่า 50%

รายชื่อวารสารที่ผ่านเกณฑ์

1. MANUSUYA: Journal of Humanities (ISSN:0859-9920)
2. Mon-Khmer Studies (ISSN:0147-55207)
3. PASAA (ISSN:0125-2488)
4. Prajna Vihara (ISSN:15136442)
5. Sasin Journal of Management (ISSN:0859-22659)
6. The Journal of the Siam Society (ISSN:0857-7099)
7. Journal of Population and Social Studies (ISSN:0857-717X)
8. Thammasat Review (ISSN:0859-5747)
9. Journal of Asian Review(ISSN:0125-3638)

วารสารวิชาการระดับชาติ

มาตรฐานวารสารเบื้องต้น(Basic Journal Standard)

1. วารสารต้องออกตรงเวลาและต่อเนื่อง
2. วารสารต้องตีพิมพ์ไม่น้อยกว่า 2 ฉบับต่อปี และควรมี 16 บทความต่อปี
3. วารสารต้องมีบทวิจารณ์หนังสือ และควรตีพิมพ์บทความปริทรรศน์เป็นครั้งคราว
4. บทความแต่ละบทความต้องมีบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
5. วารสารต้องมีรูปแบบต้นฉบับสม่ำเสมอ เช่น แสดงชื่อ บทความ ชื่อผู้แต่ง ต้นสังกัด และ

รายการอ้างอิงที่มีรูปแบบเดียวกัน

6. บทความแต่ละบทความต้องมีผู้ประเมินไม่น้อยกว่า 2 ท่าน และควรเป็นผู้ประเมินจากภายนอกหน่วยงานอย่างน้อย 1 ท่าน

7. กำหนดให้มีการประเมินคุณภาพวารสารทุก 2 ปี

กองบรรณาธิการ (Editorial Content) ของวารสารวิชาการในประเทศต้องมีศาสตราจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอกจากภายนอกสถาบันที่จัดพิมพ์วารสารนั้นหรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานโดดเด่นอย่างต่อเนื่อง เป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ และหัวหน้ากองบรรณาธิการหรือกองบรรณาธิการของวารสารมีผลงานวิจัย ตีพิมพ์อย่างต่อเนื่อง และยังมีข้อกำหนดถึงความหลากหลายผู้นิพนธ์และการอ้างอิง(Contribution Diversity and Citations) ได้แก่ บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการต้องมีบทความที่ผู้เขียนมาจากสถาบันอื่นที่มีใช้สถาบันที่จัดทำวารสารนั้นไม่น้อยกว่า 25 % ของจำนวนบทความทั้งหมด และวารสารที่มีค่า Journal Impact Factors ใน 3 ปีที่ผ่านมามาตรฐานต่างๆ เหล่านี้คือเกณฑ์มาตรฐานสำหรับกำหนดคุณภาพของวารสารที่เป็นที่ยอมรับ การทราบเกณฑ์มาตรฐานนี้ทำให้ผู้เขียนบทความวิชาการเพื่อตีพิมพ์จะได้ใช้เป็นแนวทางสำหรับเขียนบทความให้ได้ตามมาตรฐาน เพื่อให้ได้รับการตอบรับให้ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่มีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับนั่นเอง สำหรับวารสารภาษาไทยที่เป็นที่ยอมรับว่ามีมาตรฐานในระดับชาติตามเกณฑ์ข้างต้น สามารถตรวจสอบได้จากฐานข้อมูล TCI

สาเหตุของการถูกปฏิเสธการตีพิมพ์บทความ

1. ผู้อ่าน ถ้าเป็น narrow problem ก็ต้อง relate to larger problems
2. off topic แตกต่างจากหัวข้อหลัก ไม่เชื่อมต่อกับปัจจุบัน ไม่ตรงกับวารสารและไม่อยู่ในความสนใจบรรณาธิการ วารสารไม่สามารถตีพิมพ์ได้เลย
3. not scholarly การไม่เป็นวิชาหรือไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ มีหลายลักษณะได้แก่ เรื่องหรือประเด็นเลอะเทอะ ง่ายเกินไป ไม่ถูกต้อง มีความผิดพลาด หลักการ หลักฐานและการอ้างอิง
4. too defensive คือป้องกันตัวเองมากเกินไป บทความวิชาการไม่ใช่รายงานในชั้นเรียนที่ส่งให้ครูตรวจ ที่นักศึกษาจะต้องทำการเพื่อป้องกันตัวเองหลายอย่าง เช่น การใช้การอ้างอิงมากเกินไปและอ้างอิงคนที่มีชื่อเสียงมากเกินไปใช้ข้อมูลบางอย่างมากเกินไปเพื่อพยายามแสดงว่าได้อ่านมามาก เป็นต้น
5. not sufficient original บทความที่ไม่สามารถนำไปสู่การสร้างความรู้ใหม่ “no new knowledge” เราจะต้องบอกกับผู้อ่านบทความของเราอะไรคือความใหม่ในงานของเรา ได้แก่ หลักฐาน วิธีการศึกษา การวิเคราะห์ หรือทฤษฎี เน้นให้เห็นอะไรคือความแตกต่างในงานของเรา อะไรคือสิ่งที่นักวิชาการยังไม่รู้
6. poor structure, งานประเภทโครงสร้างการเขียนที่ไม่ดี poor writing, poor organization เขียนแล้วอ่านไม่รู้เรื่อง ประเภทไม่ชัดเจนว่าจะสื่ออะไร การเขียนที่ดีจะต้องมุ่งประเด็นให้ชัดเจน ตัดสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องออก

7. not significant งานวิจัยที่ไม่สร้างความแตกต่างจากความรู้อันมีอยู่เดิม ข้อค้นพบของงานก็อ่อน (weak finding)

8. theoretically or methodologically flawed งานวิจัยประเภทมีระเบียบวิธีวิจัยไม่ถูกต้อง เช่น การออกแบบงานวิจัยผิด ข้อแย้งไม่สอดคล้องกับข้อมูล การวิเคราะห์หรือการตีความอ่อน ทฤษฎีที่นำมาใช้ไม่เพียงพอ

9. too many misspelling and grammatical error งานประเภทเขียนแบบลวกๆ สุกเอาเผากิน มีความผิดทั้งการสะกดคำ และการใช้ไวยากรณ์ทางภาษา การส่งบทความไปตีพิมพ์ในวารสารจะต้องผ่านการตรวจอย่างดี

10. No argument งานวิจัยจำนวนมากถูกปฏิเสธเหตุผลสำคัญเพราะขาดสิ่งนี้หรือไม่ได้เขียนเน้นให้เห็นอย่างชัดเจนไว้ตั้งแต่ต้น การที่ไม่มีสิ่งนี้แสดงว่างานชิ้นนี้บทความจะถูกพิจารณาเป็นงานประเภท not original, not significant, disorganized หลังจากที่เราสร้าง argument เราจะต้องเขียนบทความตามที่เรารสร้างขึ้นมา ต้องจำไว้ว่า argument drive article not data drive article, organizing your article around your argument.

เอกสารอ้างอิง

- โยธิน แสงวดี. (2557). **เอกสารประกอบการอบรมการเขียนบทความทางวิชาการและบทความวิจัยเพื่อ** ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ วันที่ 24-25 เมษายน 2557 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ กรุงเทพฯ.
- ชฎาภา ประเสริฐทรง และหทัยชนก บัวเจริญ. (2549). **บทความเขียนอย่างไรจึงจะดี.**(ออนไลน์). สืบค้นจาก: http://www.academic.hcu.ac.th/forum/board_posts.asp?FID=217. วันที่สืบค้น 15 มิถุนายน 2557.
- ประภาพรพรณ อุ๋นอบ. (2554). **การเขียนบทความวิจัยและบทความทางวิชาการ** เอกสารประกอบการประชุมพัฒนาทักษะในการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการฯ สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 7 จังหวัดอุบลราชธานี วันที่ 22-23 ธันวาคม 2554 ห้องประชุมโรงแรมบ้านไม้งามรีสอร์ท จังหวัดอุบลราชธานี.(ออนไลน์). สืบค้นจาก: <http://td.dpc7.net/sites/default/files/write1.pdf> วันที่สืบค้น 18 มิถุนายน 2557.
- พรรณี บัวเล็ก. ม.ป.ท. **การเขียนบทความวิชาการเพื่อการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ.** (ออนไลน์). สืบค้นจาก: <http://research.krirk.ac.th/pdf/รศ.ดร.พรรณี%20บัวเล็ก-การเขียนบทความวิชาการเพื่อการตีพิมพ์.pdf> วันที่สืบค้น 24 มิถุนายน 2557
- นิตติยา ปภาพจน์ และวรลักษณ์ วงศ์โดยหวังศิริเจริญ. (2555). **บทความวิชาการ.** (ออนไลน์). สืบค้นจาก : http://science.utcc.ac.th/sct/wp-content/uploads/2013/06/KM_ResearchTechnique.pdf วันที่สืบค้น 3 พฤษภาคม 2557.
- ประภาพรพรณ อุ๋นอบ. (2554). **การเขียนบทความวิจัยและบทความทางวิชาการ.** (ออนไลน์). สืบค้นจาก: <http://td.dpc7.net/sites/default/files/write1.pdf> วันที่สืบค้น 3 พฤษภาคม 2557.